

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.463 van 10 januari 2002
in de zaak A.90.824/XIV-6731.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat J.-F. MACOURS,
 kantoor houdende te 5000 NAMEN,
 rue du Collège 12

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 17 oktober 1975 en van Pakistaanse nationaliteit, op 7 april 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 oktober 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 februari 2000;

Gelet op de beschikking van 25 april 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 december 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS ;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. CLAEYS die, loco Advocaat J.-F. MACOURS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 12 juli 1999 en verklaart zich vluchteling op 13 juli 1999.

1.2. Op 20 oktober 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 februari 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 7 december 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Punjabi machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Mary.

Betrokkene, die verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, zou problemen hebben gekregen met de autoriteiten omwille van zijn lidmaatschap bij het P.S.F. (Pakistan Student Federation). Betrokkene verklaart lid te zijn van het “P.S.F.” sinds 1994. Betrokkene zou in 1997 “general secretary” zijn geworden in zijn college. In februari-maart 1998 zou betrokkene voor een speciale rechtbank zijn verschenen omdat hij samen met zijn vriend op dezelfde motorfiets had plaatsgenomen. Hij zou echter smeergeld hebben betaald en daarop zou de zaak zijn geseponneerd. Op 10 oktober 1998 zou er een demonstratie zijn geweest van zijn partij tegen de regering en tegen de stijgende prijzen van de consumptiegoederen. Betrokkene zou door de leider van de Muslim Student Federation (M.S.F.) zijn bedreigd dat hij dit niet moest (mocht) doen, maar betrokkene zou hiermee geen rekening hebben gehouden. Na de betoging zou betrokkene teruggekeerd zijn naar het college. Betrokkene en een ander lid van het “P.S.F.” zou in elkaar zijn geslagen door vijf à zes mensen en betrokkenes rechterbeen zou zijn gebroken. Betrokkene zou tien dagen in het hospitaal hebben doorgebracht. Betrokkene zou klacht hebben neergelegd bij de politie, maar deze zou(den) geen actie hebben ondernomen. Op 12 februari

1999 zouden er twee leden van het "M.S.F." zijn beschoten en betrokkene zou hiervoor in beschuldiging zijn gesteld. Betrokkene zou naar een familielid in Gujrat zijn gevlucht toen hij dit nieuws vernam. Tijdens zijn afwezigheid zou de politie zijn langs geweest en op 17 februari 1999 zou betrokkene's vader zijn opgepakt en gedurende twee dagen zijn vastgehouden. Na enige maanden te Gujrat voelde betrokkene zich nog niet veilig en hij besloot daarom zijn land te verlaten. Betrokkene ontvluchtte zijn land op 15 juni 1999 en hij kwam op 11 juli 1999 in België aan, waar hij op 13 juli 1999 asiel aanvraagde.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene in de loop van zijn asielaanvraag een aantal ongerijmde verklaringen aflegde. Zo stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in zijn kamer zou zijn aangevallen door ongeveer tien mensen, terwijl hij in zijn dringend beroep stelt dat hij op (de) grond voor het universiteitsho(s)tel zou zijn aangevallen door vijf à zes mensen. Verder dient vastgesteld te worden dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat twee leden van het "M.S.F." zouden zijn aangevallen op 10 februari 1999, terwijl hij dit feit in zijn dringend beroep situeert op 12 februari 1999. Daarenboven dient nog te worden opgemerkt dat het op zijn minst bevreemdend is dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens melding maakte van het incident dat in het voorjaar van 1998 zou hebben plaatsgevonden.

Wat er ook van zij, zelfs al zou aan betrokkene's verhaal nog enig geloof worden gehecht, dan nog dient er vastgesteld te worden dat betrokkene onvoldoende elementen heeft aangebracht om te gewagen van een persoonlijke en systematische vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (ambassaderapporten), blijkt immers dat er geen "P.S.F."-leden onder de regering van Nawaz Sharif louter omwille van hun politieke ideeën vervolgd worden. Bovendien is ook betrokkene's vrees om berecht te worden door de uitzonderingsrechtbank ongegrond, daar de militaire rechtbanken van december 1998 tot februari 1999 waren geïnstalleerd. Betrokkene dient bovendien ook niet te vrezen vervolgd te worden onder de regering van Musharraf, daar er enkel hard wordt opgetreden tegen corruptiepraktijken. Betrokkene, die onterecht zou zijn beschuldigd, kan beroep doen op het rechtssysteem in zijn land om zich te verdedigen tegen de aantijgingen.

Verder dient nog te worden vastgesteld dat betrokkene zijn lokale problemen kon ontvluchten door zich elders in Pakistan te vestigen. Betrokkene maakte daarenboven gebruik van dit intern vluchtalternatief, daar hij van februari tot juni 1999 in Gujrat verbleef zonder er problemen te hebben gekend.

Tenslotte dient er nog te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verklaart dat hij zijn land verliet met zijn eigen, officiële paspoort, wat er toch op wijst dat hij op het ogenblik van zijn vertrek niet meteen werd gezocht met het oog op vervolging.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 oktober 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiar") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een

middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, de onjuistheid van de feitelijke elementen en van het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging;

Aangezien de Raad van State heeft geoordeeld dat de Commissaris-generaal indien hij een aanvraag van vluchteling in het stadium van de ontvankelijkheid verwerpt hij om passend en voldoende zijn beslissing te motiveren het geheel van de elementen van het dossier in aanmerking moet nemen en niet enkel de elementen die voor de verzochte erkenning ongunstig zijn (R.v.St., 51.146, 16 januari 1995);

Aangezien eveneens is beslist dat tijdens het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning van het statuut van vluchteling een coherent, waarschijnlijk, geloofwaardig en vrij van tegenstrijdigheden verhaal volstaat om aan te nemen dat er ernstige aanwijzi(n)gen in hoofde van de asielzoeker van een gegronde vrees voor vervolging in de betekenis van de Conventie van Genève, aanwezig zijn (R.v.St., 53.432, 29 mei 1995);

Overwegende dat ter zake de Commissaris-generaal zijn weigeringsbeslissing grondt op de omstandigheid dat het verhaal van verzoeker verschillende tegenstrijdigheden bevat; dat verzoeker geen enkel element aanvoert waaruit blijkt dat hij een vervolging in de betekenis van de Conventie van Genève vreest; dat hij de situatie waarin hij zich bevond is kunnen ontvluchten door naar een andere regio in Pakistan te vluchten; dat tenslotte verzoeker zijn land heeft verlaten met een officieel paspoort;

Overwegende dat ten eerste de tegenstrijdigheden aangestipt door de Commissaris-generaal betrekking hebben op de plaats en het aantal personen die verzoeker in oktober 1998 hebben aangevallen alsook op de datum van de aanslag op de twee leden van de M.S.F. die ten onrechte aan verzoeker wordt toegeschreven;

Dat m.b.t. dit onderwerp de Commissaris-generaal niet redelijk kan voorhouden dat het om tegenstrijdigheden gaat vermits het ene verhoor plaatsvond op de Dienst Vreemdelingenzaken en het andere op het Commissariaat-generaal; dat de woorden van verzoeker door twee verschillende tolken, de eerste van Indische nationaliteit en de tweede van Pakistaanse nationaliteit, werden vertaald;

Dat bovendien de motivering van de bestreden beslissing geenszins verwijst naar de geschreven nota van verzoeker over de feiten, die hij indiende tot staving van zijn dringend beroep bij de Commissaris-generaal, daar waar enkel dit document aan schijnbare tegenstrijdigheden een einde kon maken;

Dat tenslotte, indien zou worden aangenomen dat de tegenstrijdigheden zouden zijn bewezen, deze enkel betrekking hebben op details en geen afbreuk doen noch aan de geloofwaardigheid noch aan de onveranderlijkheid van de verklaringen van verzoeker;

Dat dienvolgens de bestreden beslissing aldus niet correct is gemotiveerd;

Overwegende dat de Commissaris-generaal eveneens aanstipt dat verzoeker voor het eerst voor hem feiten uit de loop van het jaar 1998, nl. het verhaal over de bromfiets, opwerpt;

Dat de kortstondigheid van het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan de kandidaat vluchteling niet toelaat om zijn situatie tot in de details uit een te zetten;

Dat dienvolgens het nalaten om dit element tijdens zijn eerste verhoor te vermelden de Commissaris-generaal er niet toe kan brengen hieruit af te leiden dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk is;

Dat dienvolgens de bestreden beslissing aldus niet correct is gemotiveerd;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voorhoudt dat verzoeker geen enkel element aanvoert waaruit blijkt dat hij voor zijn leven vreest in de betekenis van de Conventie van Genève;

Dat om zijn verklaringen kracht bij te zetten de Commissaris-generaal verwijst naar informatie vervat in ambassadeverslagen, waar verzoeker geen toegang toe heeft, en die zouden aantonen dat de vrees van verzoeker in geval hij terug naar zijn land zou gaan, niet gerechtvaardigd zijn (is);

Dat het principe van de rechten van de verdediging inhoudt dat verzoeker toegang tot voornoemde informatie zou hebben en in voorkomend geval ze zou kunnen tegenspreken;

Dat verzoeker inderdaad bij zijn dossier de verslagen van Amnesty International van 1998 en 1999 voegt waaruit blijkt dat vele schendingen van de fundamentele rechten van de mens in Pakistan werden en worden gepleegd (stukken 3 en 4);

Dat o.a. uitzonderingsrechtbanken onlangs in het leven werden geroepen, die worden gekenmerkt door een voortvarende procedure die weinig eerbied voor de rechten van de mens aan de dag legt;

Dat de onlangs gepleegde staatsgreep in Pakistan niets aan de toestand van verzoeker wijzigt, wel in (het) tegendeel;

Dat dienvolgens de informatie waarop de Commissaris-generaal zich beroept niet correct is of minstens niet aan een tegensprekelijk debat werd onderworpen zoals het principe van de rechten van de verdediging het nochtans voorschrijft;

Dat anderzijds, in het stadium van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning van vluchteling, een nauwkeurig, coherent en vaststaand relaas volstaat, dat in casu het relaas van verzoeker aan deze voorwaarden voldoet (R.v.St., 53.432, 29 mei 1995);

Overwegende dat de Commissaris-generaal onderstreept dat verzoeker aan de ten onrechte tegen hem ingestelde vervolgingen is kunnen ontsnappen door naar een andere regio in Pakistan te vluchten;

Dat dit onjuist is vermits gedurende de vier maanden dat hij in Gujrat verbleef, hopende dat de toestand tot rust zou komen; dat verzoeker te weten kwam dat hij nog steeds werd gezocht en dat zijn familieleden voortdurend werden lastig gevallen;

Dat uit veiligheidsoverwegingen hij naar het buitenland is gevlucht;

Dat het dienvolgens niet redelijk is voor te houden dat verzoeker in Pakistan was kunnen blijven zonder vervolgingen te vrezen;

Overwegende dat de Commissaris-generaal ook nog aanvoert dat verzoeker zijn land zou hebben verlaten met zijn officieel paspoort;

Dat hieromtrent moet worden aangestipt dat verzoeker enkel heeft verklaard dat hij Pakistan heeft verlaten met een paspoort;

Dat hij echter nooit heeft gezegd dat het om een officieel document ging;

Dat het trouwens uit zijn verklaringen volgt dat hij 2.000 \$ aan een reisagent heeft betaald om zijn land van oorsprong te kunnen verlaten;

Dat dienvolgens het element waarop de Commissaris-generaal zich beroept niet bewezen is;

Overwegend(e) dat samenvattend kan worden gezegd dat gedurende de hele procedure ertoe strekkende aan verzoeker het statuut van vluchteling te erkennen, zijn verhaal vaststaand en coherent is gebleven;

Dat echter moet worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal enkel oog heeft gehad voor de ongunstige elementen van het dossier van verzoeker om zijn beslissing te nemen;

Dat hij een manifeste appreciatiefout bij het onderzoek van dossier heeft begaan;

Dat bovendien zijn motivering niet passend is vermits ze gesteund is op onjuiste elementen of op elementen die niet aan een tegensprekelijk debat werden onderworpen;

Dat dienvolgens de Commissaris-generaal niet wettig de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en klaarblijkelijk ongegrond kon verklaren;

Dat de opgeworpen middelen ernstig zijn.”;

Overwegende dat verzoeker in een enig middel in essentie een schending aanvoert van de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging, en stelt dat er sprake is van een “manifeste appreciatiefout”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over een eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat, om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband het bedrieglijk karakter onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker zijn aangetast door tegenstrijdigheden; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal heeft

vastgesteld dat er ongerijmdheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal;

Overwegende dat met betrekking tot artikel 52 van de Vreemdelingenwet derhalve blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van zijn in voormeld artikel vervatte bevoegdheid besloten heeft tot de niet-ontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat de bestreden beslissing in casu stelt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is en dat de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève, dit onder meer wegens tegenstrijdigheden in het feitenrelaas;

Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat, naast een uiteenzetting van de feiten, zoals verzoeker deze gaf tijdens het verhoor voor de Commissaris-generaal, de Commissaris-generaal het volgende heeft kunnen vaststellen:

- betrokkene legde in de loop van zijn asielaanvraag een aantal ongerijmde verklaringen af. Zo stelde hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat hij in zijn kamer zou zijn aangevallen door ongeveer tien mensen, terwijl hij op het Commissariaat-generaal (CGVS) stelt dat hij op de grond voor het universiteitshotel zou zijn aan gevallen door vijf à zes mensen. Verder stelde hij op de DVZ dat twee leden van het “M.S.F.” zouden zijn aangevallen op 10 februari 1999, terwijl hij dit feit in dringend beroep situeert op 12 februari 1999. Daarenboven is het op zijn minst bevreemdend dat betrokkene op de DVZ geen melding maakte van het incident dat in het voorjaar van 1998 zou hebben plaatsgevonden;
- zelfs al zou aan betrokkenes verhaal nog enig geloof worden gehecht, dan nog dient vastgesteld te worden dat hij onvoldoende elementen heeft aangebracht om te gewagen van een persoonlijke en systematische vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (ambassade-rapporten) blijkt immers dat er geen “P.S.F.”-leden onder de regering van Nawaz Sharif louter omwille van hun politieke ideeën vervolgd worden. Bovendien is ook betrokkenes vrees om berecht te worden door de uitzonderingsrechtbank ongegrond, daar de militaire rechtbanken van december 1998 tot februari 1999 waren geïnstalleerd. Betrokkene dient bovendien ook niet te vrezen vervolgd te worden onder de regering van Musharraf, daar er enkel hard opgetreden wordt tegen corruptiepraktijken. Betrokkene, die onterecht zou zijn beschuldigd, kan beroep doen op het rechtssysteem in zijn land om zich te verdedigen tegen de aantijgingen;
- verder dient nog te worden vastgesteld dat betrokkene zijn lokale problemen kon ontvluchten door zich elders in Pakistan te vestigen. Betrokkene maakte daarenboven gebruik van dit intern vluchtalternatief, daar hij van februari tot juni 1999 in Gujrat verbleef zonder er problemen te hebben gekend;

- tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat betrokkene zelf verklaart dat hij zijn land verliet met zijn eigen, officieel paspoort, wat er toch op wijst dat hij op het ogenblik van zijn vertrek niet meteen werd gezocht met het oog op vervolging;

Overwegende dat verzoeker voor de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden een verklaring geeft, die evenwel op het eerste gezicht weinig overtuigend lijkt:

- dat, wat de tegenstrijdigheden betreft, verzoeker stelt dat deze te wijten zijn aan vertaalfouten (Indische tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken en Pakistaanse tolk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen), dat de verklaringen afgelegd in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de schijnbare tegenstrijdigheden konden ontkrachten, en dat het -indien de tegenstrijdigheden zouden bewezen geacht worden- om details gaat zonder dat zij afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen; dat vooreerst uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden, die alle terug te vinden zijn in het administratief dossier, niet weerlegt, laat staan ontkent; dat, wat de stelling als zouden zij te wijten zijn aan vertaalfouten betreft, vaststaat dat verzoeker werd gehoord in het bijzijn van een tolk en dat uit de verhoorverslagen niet blijkt dat verzoeker opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaalproblemen; dat, wat tenslotte verzoekers stelling betreft als zou het om details gaan, wordt vastgesteld dat de tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, zodat zij niet kunnen afgedaan worden als zijnde details;

- dat, wat de feiten die zich voordeden in 1998 betreft, verzoeker stelt dat de kortstondigheid van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan een kandidaat-vluchteling niet toelaat om zijn situatie gedetailleerd uiteen te zetten; dat het al of niet uitgebreid karakter van de verhoren geen verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden of ongerijmdheden tussen de verschillende verklaringen;

- dat, wat de toegankelijkheid van de in de bestreden beslissing opgenomen ambassaderapporten waarnaar de bestreden beslissing refereert betreft, verzoeker stelt dat hij deze informatie niet heeft kunnen inkijken en dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde verslagen van Amnesty International blijkt dat in Pakistan nog steeds vele mensenrechtenschendingen plaatsvinden; dat verzoeker hierbij verwijst naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en mensenrechtenrapporten aanvoert ter ondersteuning van zijn stelling, zonder deze echter op zijn persoonlijke situatie te betrekken; dat een loutere verwijzing naar een welbepaalde situatie in het land van herkomst en/of mensenrechtenrapporten niet volstaat en niet aantoont dat verzoeker de bescherming niet kan of wil invoeren van de overheden in zijn land van herkomst; dat, wat de toegankelijkheid van de ambassaderapporten betreft, deze op het eerste gezicht niet aanwezig lijken te zijn in het administratief dossier, doch dat het verzoeker vrij stond om deze stukken op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eventueel op te vragen en/of te raadplegen; dat hij evenwel nagelaten heeft dit te doen;

- dat, wat de mogelijkheid van de interne vluchtroute betreft, verzoeker stelt dat hij uit veiligheidsoverwegingen naar het buitenland is gevlucht omdat hij te weten kwam dat hij nog steeds gezocht werd en dat zijn familie voortdurend werd lastig gevallen; dat verzoeker op het eerste gezicht niet aantoont dat zijn problemen het zuiver lokale niveau overstijgen en derhalve ten onrechte lijkt voor te houden dat hij niet redelijkerwijze in Pakistan kon blijven en geen beroep kon doen op het interne vluchtalternatief; dat, zoals blijkt uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, verzoeker zonder problemen in Gujrat verbleef tussen februari en juni 1999; dat hij in ieder geval niet aannemelijk maakt dat hij omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet in Gujrat kon blijven en daarom het land heeft verlaten;
- dat, wat tenslotte het feit betreft dat verzoeker zijn land kon verlaten met zijn officieel paspoort, verzoeker stelt dat hij enkel verklaarde dat hij Pakistan heeft verlaten met een paspoort, doch dat hij nooit zou gezegd hebben dat het om een officieel document ging; dat uit het verhoorverslag op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker hieromtrent verklaarde dat hij zijn eigen paspoort gebruikte, en dat het hem afgenomen werd door een agent in Turkije; dat de Commissaris-generaal hieruit derhalve redelijkerwijze kon afleiden dat verzoeker met zijn eigen (officieel) paspoort het land heeft kunnen verlaten;

Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nalaat een plausibele uitleg voor de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden te geven; dat hij bijgevolg op het eerste gezicht niet aantoont waarom de Commissaris-generaal niet in alle redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht, kon besluiten dat het relaas van betrokkene niet geloofwaardig en kennelijk ongegrond is; dat het enig middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
tien januari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.